

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně: V. Š., bytem P., zast. Mgr. et Mgr. Václavem Sládkem, advokátem v Praze 5, Janáčkovo nábřeží 51/39, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, Praha 5, Zborovská 11, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 22.11.2010, sp. zn. SZ 149510/2010/KUSK REG/Kro, č. j. 187020/2010/KUSK, takto:

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 22.11.2010 sp. zn. SZ 149510/2010/KUSK REG/Kro, č. j. 187020/2010/KUSK a rozhodnutí Městského úřadu Zásmyky ze dne 26.7.2010 č. j. výst. 1353/2010 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 7 760,- Kč, a to do rukou jejího zástupce do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále „*rozhodnutí žalovaného*“), kterým žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Zásmyky (jako stavebního úřadu) ze dne 26.7.2010 č. j. výst. 1353/2010 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“ nebo „*rozhodnutí správního orgánu prvního stupně*“) a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byla stavebníkovi (*majitelce domu čp. 9 v Drahodobudicích, která byla vyrozuměna o možnosti uplatnit práva osoby zúčastněné na přezkumném soudním řízení, aniž by však tuto možnost účasti na řízení využila*) udělena podle ust. § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“) výjimka z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vyhláška č. 501/2006 Sb.*“) a zároveň jí bylo podle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona vydáno dodatečné stavební povolení.

V řízení se jednalo o stavbu na pozemku parc. č. st. 84 v k. ú. Drahodobudice, označenou v projektové dokumentaci jako „*Přístavba a půdní vestavba*“ v rodinném domě čp. 9 v obci Drahodobudice (dále též „*stavba*“). Výjimka z požadavků na využití území stanovených v § 25

odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. spočívá v úpravě odstupové vzdálenosti povolované stavby od sousedního pozemku žalobkyně (parc. č. 85), a to na stanovenou vzdálenost 90 cm od hranice s pozemkem žalobkyně.

Žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně pro jeho nezákonnost. Spatřuje ji v tom, že žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, a to jak rozhodnutí (výrok) o povolení výjimky z požadavků ust. § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., tj. úpravy odstupové vzdálenosti, tak i rozhodnutí (výrok) o dodatečném povolení stavby, jehož nezákonnost spatřuje žalobkyně v neposouzení vzdálenosti své studny od kanalizační přípojky u dodatečně povolované stavby.

Žalovaný podle žalobkyně nesprávně vyložil možnost udělování výjimek z obecných požadavků, která je zakotvena v ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení lze totiž výjimku udělit pouze v odůvodněných případech, což však není ve správním řízení projednáváný případ. Stavebník pro udělení neuvedl podle žalobkyně žádné objektivní důvody, argumentoval pouze dispozičním řešením domu a velikostí pozemku. V udělení výjimky stavebníkovi za těchto okolností spatřuje žalobkyně nepřipustné využití pozemku stavebníka na úkor oprávněných zájmů vlastníků sousedních nemovitostí. Nadto žalobkyně upozornila, že žalovaný vůbec nezjišťoval, zda jsou důvody uváděné stavebníkem pravdivé. Podle jejího přesvědčení je pozemek stavebníka dostatečně velký, aby bylo možno přístavbu realizovat v jiné části.

Žalobkyně spatřuje pochybení správních orgánů také v tom, že se nedostatečně zabývaly její námitkou, že provedením stavby došlo k přílišnému zastínění jejího pozemku v místě, kde se nachází studna. V důsledku zastínění je okolí studny nadměrně vlhké a studna tak obrůstá mechem a jiným plevelem, který však nelze odstraňovat chemickými prostředky kvůli ochraně pitné vody.

Správní orgány pochybily při rozhodování o udělení výjimky, neboť v řízení fakticky přenesly na žalobkyni povinnost prokázat důvody, pro které výjimku udělit nelze. Pominuly absenci důvodu pro její udělení, což měly posuzovat primárně. Žalobkyně uvádí, že v řízení navrhla důkaz znaleckým posudkem o vlivu stavby na zdroj pitné vody ve studni, avšak správní orgán prvního stupně nevyčkal na jeho vypracování, ačkoliv měl i sám zjišťovat, zda lze výjimku udělit.

Dále žalobkyně uvádí, že správní orgány se v řízení vůbec nezabývaly požadavkem na vzdálenost její studny a kanalizační přípojky, jak je stanoven v § 24a odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb. Tím, že se správní orgány touto otázkou nezabývaly, opominuly posoudit otázku dodržení obecně technických požadavků na výstavbu, týkajících se umístění stávající studny žalobkyně ve vztahu ke kanalizační přípojce stavebníka. Podle projektové dokumentace je kanalizační přípojka k přístavbě v místě vyústění z obvodové zdi umístěna cca 7 m od stávající studny.

Napadená rozhodnutí jsou podle žalobkyně z uvedených důvodů v rozporu s právními předpisy, zejména s ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona. Žalobkyně je navrhuje zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel důvodnost žaloby a vyslovil nesouhlas s jednotlivými žalobními tvrzeními. K tomu obecně uvedl, že ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona stanoví důvody pro udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu. Z ust. § 25

odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. výjimku udělit lze a jejím udělením nedojde k ohrožení bezpečnosti ochrany zdraví a života osob, ani na sousedních pozemcích a stavbách. Žaloba tak není podle žalovaného důvodná, a proto ji navrhuje zamítnout.

Žalobkyně v replice na vyjádření žalovaného upozornila, že žalovaný se zcela vyhnul námitce týkající se absence posouzení hledisek na umístění stavby zakotvených v § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb. Na podporu své argumentace soudu předložila vyjádření zástupkyně veřejného ochránce práv ze dne 2.6.2011 sp.zn. 3376/2010/VOP/JSV. Zástupkyně veřejného ochránce práv vyjádřila názor, že správní orgány pochybily, když se nezabývaly porušením pravidla stanoveného v § 24a odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., resp. nerozhodovaly o udělení výjimky z tohoto pravidla, neboť kanalizační přípojka se nachází ve vzdálenosti cca 8 m od studny žalobkyně.

V napadeném rozhodnutí žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o udělení výjimky z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a o udělení dodatečného stavebního povolení podle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona. Žalovaný po přezkoumání řízení a prvostupňového rozhodnutí neshledal, že by byl v řízení porušen zákon, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je podle něho v souladu se zákonem. Uvedl, že námitku směřující k zastínění studny žalobkyně odmítl, neboť stavební zákon upravuje pouze otázky zastínění týkající se pobytových místností, avšak zastínění studny upraveno není, a proto je nelze posuzovat. Posuzovaná stavba stavebníka není takového rozsahu, aby nadměrně zastiňovala pozemek žalobkyně a její studnu a tím ovlivnila negativně kvalitu vody ve studni. Podle fotodokumentace nedochází k nadměrnému výskytu mechu v okolí studny. O ovlivnění kvality vody ve studni či zvýšení výskytu mechu v důsledku zastínění studny v řízení neexistují žádné důkazy, jde pouze o domněnky žalobkyně. Úprava odstupových vzdáleností mezi rodinnými domy je vyhláškou č. 501/2006 Sb. stanovena na minimálních 7 m mezi domy a 2 m od společných hranic pozemků. Dům stavebníka je situován od domu žalobkyně minimálně ve vzdálenosti 9 m. Umístění přístavby (vstup, koupelna a WC) je logicky situováno tak, aby navazovalo na chodbu a schodiště v rodinném domě. Podle žalovaného není v kompetenci žalobkyně rozhodovat o umístění stavby na pozemku jiného vlastníka, stavební úřad je pak v řízení vázán podaným návrhem stavebníka. Z tohoto důvodu nemůže být odstupová vzdálenost od hranic pozemku dodržena. Lze-li podle ust. § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. výjimku z ust. § 25 odst. 2 téže vyhlášky udělit, je její udělení logické a přirozené. Žalovaný z uvedených důvodů odvolání žalobkyně zamítl a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti důležité pro posouzení věci:

Dne 3.1.2008 oznámil stavební úřad Městského úřadu Zásmyky pod č.j. výst. 4682/2006 zahájení řízení o nařízení odstranění stavby podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, a to stavby „Přístavba a půdní vestavba“ rodinného domu čp. 9, postavené bez stavebního povolení a umístěné na pozemku parcelního čísla st. 84 v katastrálním území Drahodubice.

Žádost o dodatečné stavební povolení byla podána dne 7.2.2008. Stavebník zároveň požádal o udělení výjimky z odstupových vzdáleností stanovených od hranice pozemku, která u přistaveného objektu činí pouze 1,2 m.

Stavební úřad rozhodoval ve věci celkem třikrát (výrok rozhodnutí byl vždy věcně stejný jako v případě rozhodnutí nyní přezkoumávaného), neboť jeho rozhodnutí o povolení výjimky z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. byla odvolacím orgánem (žalovaným)

dvakrát (21.11.2008 a 22.3.2010) zrušena a vrácena k novému projednání. Důvodem zrušení byla zejména skutečnost, že výrok prvostupňového rozhodnutí trpěl zásadní vadou, neboť uváděl, že bylo rozhodnuto o udělení stavebního povolení podle § 115 stavebního zákona namísto rozhodnutí o dodatečném povolení stavby podle § 129 stavebního zákona, o kterém se řízení vedlo.

Řízení o odstranění stavby bylo přerušeno usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 18.2.2008 č. j. výst. 369/2008 – př a stavební úřad nato zahájil řízení o dodatečném povolení stavby. V řízení bylo doloženo vydáno vyjádření odboru životního prostředí a zemědělství Městského úřadu Kolín, který z hlediska vodoprávního úřadu nevznese ke stavbě žádné námitky ani připomínky.

Podle projektové dokumentace předložené k žádosti o dodatečné stavební povolení jsou přípojky na inženýrské sítě zachovány beze změny, nově je připojeno WC a koupelna umístěná v přístavbě do stávající jímky na vyvážení. Ve vyjádření místostarosty obce Drahobudice ze dne 5.8.2008 (č.l. 16 správního spisu) je mimo jiné uvedeno, že *„zástupce obce byl přítomen budování a zaústění splaškové kanalizace do nepropustné jímky a zamotné provedení této části stavby plně odpovídá platným právním předpisům a normám a žádném případě nedochází užíváním kanalizace k ohrožení staveb umístěných na pozemku odvolatelky (tzn. žalobkyně)“*.

Dne 15.6.2009 (v reakci na první rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zrušeno v pořadí první rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) podal stavebník znovu žádost o udělení výjimky z ust. § 25 odst.2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. spočívající v úpravě odstupové vzdálenosti stavby od hranice pozemku žalobkyně. Žádost stavebník odůvodnil tím, že přístavbu nelze situovat z jiné strany domu než strany východní; uvádí důvody, proč z ostatních stran je umístění přístavby vyloučeno. S ohledem na vzdálenost rodinného domu žalobkyně (14,5m) je vyloučeno zastínění jejího domu. Odpadní vody z přístavby jsou sváděny na opačnou stranu pozemku stavebníka, do nepropustné (vyvážecí) jímky.

Dne 2.7.2009 pod č. j. výst. 670/2009 vyzval stavební úřad žalobkyni a ostatní spoluvlastníky pozemku parc. č. 85, aby mu předložili konkrétní parametry studny umístěné na pozemku (hloubka, stáří, množství odebrané vody atd.). Žalobkyně k tomu dopisem ze dne 27.7.2009 sdělila, že se jedná o kopanou studnu, hlubokou 4 m, starou cca 100 let, s ručním čerpadlem a bez zřízení přípojky k domu. Odběr vody činí 210 m³ za rok. Žalobkyně dále zopakovala své výtky vůči povolení výjimky z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. týkající se zastínění studny. Stavebník v dopise ze dne 24.7.2009 uvedl, že přístavba rozhodně není s to studnu zastínit, avšak na pozemku žalobkyně v bezprostřední blízkosti studny se nacházejí dva vzrostlé stromy (ořechy) staré minimálně 30 let.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci bez nařízení jednání. Postupoval podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), poněvadž napadená rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně shledal v podstatné části nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Napadená rozhodnutí posuzoval v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

V řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 stavebního zákona se postupuje rovněž podle ust. § 111 až 115 cit. zákona. Stavební úřad přezkoumá podanou žádost

o dodatečné stavební povolení mimo jiné z hlediska, „zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu“ (§ 111 odst. 1 písm. b/ cit. zákona). Je ostatně povinností stavebního úřadu se těmito otázkami zabývat i bez návrhu, jak shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.10.2011 č.j. 1 As 108/2011-139: „Soulad obecných požadavků na výstavbu s navrhovanou stavbou tak stavební úřad hodnotí vždy z úřední povinnosti Případný nesoulad projektové dokumentace s obecnými požadavky na výstavbu, jakož i s dokumentací záměru [§ 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona] je povinen stavební úřad ve stavebním řízení postihnout, a to i bez námítky účastníka řízení“. „[O]becné požadavky na výstavbu jsou definovány v § 2 odst. 2 písm. e) stavebního zákona jako obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby stanovené prováděcími právními předpisy Zmiňovaný pojem do jisté míry „zastřešuje“ označení vyhlášek, které jsou vydávány k provedení stavebního zákona, a týká se především požadavků zakotvených v prováděcích vyhláškách.“ Pokud jsou veškeré požadavky stanovené v § 111 stavebního zákona splněny, proběhlo řádné řízení o žádosti, stavební úřad rozhodne o dodatečném povolení stavby. Splnění obecných požadavků na výstavbu je tedy nezbytným předpokladem vydání zákonného rozhodnutí. Nelze-li všem obecným požadavkům na výstavbu dostat, umožňuje ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona udělení výjimky z těchto požadavků.

V projednávané věci bylo zřejmé, že stavebník nedodrží odstupovou vzdálenost od hranice sousedního pozemku, avšak vyšlo najevo, že na pozemku žalobkyně se nachází studna. Proto bylo třeba zabývat se i dodržením podmínek stanovených pro ochranu studní ve smyslu ust. § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb. a při posuzování žádosti stavebníka se z moci úřední zabývat i splněním těchto podmínek pro dodatečné povolení stavby, popř. rozhodnout o udělení příslušných výjimek.

Udělování výjimek je upraveno ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona tak, že „[V]ýjimku z obecných požadavků na výstavbu ... lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.“ Ke zmíněnému ustanovení se již mnohokrát vyjádřily správní soudy a jejich závěry lze shrnout tak, že pro povolení výjimky je třeba splnění čtyř podmínek: (1) jde o odůvodněný případ, (2) udělení výjimky je umožněno samotným právním předpisem, (3) udělením výjimky nebude ohrožena bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky či stavby a (4) udělením výjimky dojde k dosažení účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu; k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2011 č.j. 1 As 69/2011-176 a zdejšího soudu ze dne 23.4.2013 č.j. 10A 141/2011-120 (dostupné na www.nssoud.cz).

Požádá-li v rámci řízení o dodatečném povolení stavby stavebník o udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu, je stavební úřad povinen zohlednit především charakter vedeného řízení (zde: provádění stavby v rozporu se stavebním povolením) a pokusit se o dohodu mezi účastníky řízení. Nebude-li taková dohoda uzavřena, stavební úřad, s respektem k vlastnickému právu a k právu na ochranu soukromí dotčených osob, zváží jejich požadavky na provedení stavebně technických úprav, zejména pokud budou požadavky konstruktivně vyjádřeny (např. stanovením podmínek pro udělení výjimky), a včlení je jako podmínky do rozhodnutí o udělení výjimky, příp. přezkoumatelným způsobem odůvodní, proč

takovému požadavku vlastníka sousední nemovitosti nebylo možné vyhovět (viz cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 69/2011-176). Při udělování výjimky je vždy ponechán prostor pro správní uvážení stavebního úřadu, ten však není bezbřehý, ale je omezen zachováním účelu ustanovení, z něhož je výjimka udělována (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.1.2011 č. j. 1 As 96/2010-141). Správní uvážení samo o sobě nepodléhá kontrole soudu, té podléhá pouze to, zda správní orgán své uvážení nezneužil či při jeho užití nepřekročil zákonem stanovené hranice.

Pokud jde o naplnění podmínek pro udělení výjimky z odstupových vzdáleností (§ 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.), stavebník svou žádost dostatečně odůvodnil tím, že přístavbu nelze situovat z jiné strany domu než ze strany východní, a uvedl i důvody, proč je z ostatních stran umístění přístavby vyloučeno. S ohledem na vzdálenost rodinného domu žalobkyně (14,5 m) je vyloučeno zastínění jejího domu. Konečně též uvádí důvody, proč vůbec k vybudování přístavby přistoupil (vybudováním koupelny a WC hodlá zajistit současný standard bydlení, budované zádveří pak má zamezit únikům tepla v zimě). Stavební úřad tyto důvody shledal přesvědčivými (zejména nemožnost umístit stavbu jinak – zde žalovaný a stavební úřad poukázali též na vnitřní uspořádání domu, k němuž je přístavba zřizována). Co se týká naplnění ostatních podmínek pro udělení výjimky, v § 26 cit. vyhlášky se stanoví, že výjimku z odstupových vzdáleností je možno udělit. Pokud jde o ohrožení sousedních pozemků a staveb, v řízení se stavební úřad dostatečně zabýval námitkami žalobkyně vytykajícími přílišné zastínění studny a její následné obrůstání mechem. V řízení nebylo zjištěno, že by k těmto jevům opravdu docházelo a že by byly důsledkem budované přístavby. Žalobkyně se mýlí, když tvrdí, že správní orgány na ni v této otázce přenesly důkazní povinnost. Ze správního spisu vyplývá, že vybudováním přístavby nedojde ke zvýšení zastínění pozemku žalobkyně. Jeho součástí jsou i fotografie pořízené při místním šetření za přítomnosti žalobkyně, na nichž je zachycena předmětná studna; studna není nijak znečištěná či zanesená mechem, v jejím okolí lze vidět spíše vyšlapanou travu. Bylo tedy na žalobkyni, aby své obavy podložila důkazy. Stavebník může jen těžko dokazovat, že v důsledku jeho stavby k určitým jevům nedochází. Konečně k naplnění poslední z podmínek § 169 odst. 2 stavebního zákona soud uvádí, že účel stanovení odstupových vzdáleností ve vyhlášce lze spatřovat v zachování soukromí a pohody užívání nemovitostí. Je pravda, že zkrácení odstupové vzdálenosti od hranice pozemku může žalobkyně pociťovat jako snížení komfortu při pobytu ve venkovní části jejích nemovitostí. Důležité je, že minimální odstupová vzdálenost od stavby žalobkyně je bezpečně zachována (téměř dvojnásobně). Umístěním přístavby v navrhovaném místě dojde k naplnění účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

Jak již bylo řečeno, v řízení bylo třeba se ještě zabývat otázkou ochrany studny žalobkyně, jak ji zajišťuje ust. § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb. To správní orgány zcela pominuly. Ve správním řízení sice bylo zjištěno, že na pozemku žalobkyně se nachází studna, nebylo však již postaveno na jisto, zda se jedná o zdroj pitné vody pro žalobkyni, tzv. studnu individuálního zásobování vodou, které musí být poskytnuta ochrana ve smyslu citovaného ustanovení. V této otázce je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neboť se danou problematikou vůbec nezabývá. Už výše bylo naznačeno, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nemůže být v souladu se zákonem, pokud nejsou dodrženy všechny obecné požadavky na výstavbu, resp. z nich nejsou uděleny řádným způsobem výjimky. Vzhledem k tomu, že ve správním řízení nebylo zjištěno, zda je dodržena podmínka ochrany studny žalobkyně, rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně jsou z tohoto důvodu nepřezkoumatelná. Rozhodnutí žalovaného bylo proto zrušeno podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s. s tím, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Jelikož stejnou vadou trpí

těž prvostupňové rozhodnutí, zrušil soud i je, neboť zmíněnou vadu řízení nemůže napravit žalovaný v odvolacím řízení (§ 78 odst. 3 s.ř.s.).

V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem v souvislosti se zrušením zmíněných správních rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V tomto řízení bude na stavebním úřadu, aby doplnil řízení o zjištění, zda je studna žalobkyně skutečně studnou individuálního zásobování vodou ve smyslu ust. § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb. Zde bude na místě vzít do úvahy zvláště obsah prohlášení žalobkyně ze dne 27.7.2009, že studna není napojena vodovodní přípojkou k domu, je vybavena pouze ručním čerpadle, stejně jako výsledky rozboru vody přiloženého žalobkyní k odvolání ze dne 11.8.2010. Bude vhodné též, aby se vodoprávní úřad k této otázce vyjádřil poněkud konkrétněji, než dosud ve všech předložených stanoviscích činil. Pokud stavební úřad zjistí, že studnu je skutečně nutno posuzovat z pohledu ust. § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb., bude nutno vést řízení o povolení výjimky z tohoto ustanovení podle ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona (pokud stavebník o povolení výjimky požádá) při respektování všech shora uvedených podmínek pro její udělení, jak je stanoví zákon a upřesňuje judikatura správních soudů. Pro úplnost je třeba dodat, že správní rozhodnutí byla zrušena v celém rozsahu, a proto správní orgány musí znovu rozhodnout o udělení všech v úvahu přicházejících a udělovaných výjimek podle § 169 odst. 2 stavebního zákona (a udělení odůvodnit) a poté případně rozhodnout o dodatečném povolení stavby podle § 129 stavebního zákona.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., podle kterého má žalobkyně, která byla ve sporu úspěšná, právo na náhradu účelně vynaložených nákladů proti neúspěšnému žalovanému. Výše nákladů řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci (převzetí věci a podání žaloby) po 2.100,- Kč a dvakrát paušální částku po 300,-Kč, tj. částka 4.800,-Kč (§ 7, § 9, § 11 a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů). S ohledem na to, že zástupce žalobkyně osvědčil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, byla navýšena odměna o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s.ř.s., čl. IV bod 1. zákona č. 500/2012 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. prosince 2013

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu